

Květná ned B – 25.3.2018 - Vstříc Kristu - Mk 11,1-10 a Mk 14,1-15,47

V úvodu dnešní liturgie jsme slyšeli slova o tom, že chceme jít Kristu *vstříc celým svým životem a radostně volat: Požehnaný ten, který přichází ve jménu Hospodinově.*

Když si o Květné neděli připomínáme Ježíšův slavný vjezd do Jeruzaléma, uvědomujeme si, že lidé, kteří ho přitom oslavovali, měli svá očekávání, s nimiž k němu vzhlíželi.

My se také můžeme ptát, jaká jsou naše vlastní očekávání, s čím každý z nás jde Kristu vstříc, s čím k němu přicházíme?

Někdy člověk kupříkladu může přicházet ke Kristu s touhou, aby byl zbaven určitého trápení, aby mu Kristus vyřešil určitý problém, aby ho vytáhnul z nějaké šlamastyky. Člověk může vzhlížet ke Kristu jako k Vysvoboditeli z nejrůznějších životních patálií.

Ovšem tady je důležité se také ptát: S čím Kristus přichází k nám?

Kristus nám nepřichází na pomoc jen v některých situacích, jen v jednotlivých, dílčích problémech. On nám přišel dát mnohem víc.

On nám přišel darovat trvalé společenství a život s Bohem, přišel nám darovat stálou Boží blízkost. On nám daruje toto společenství s Bohem skrze svou lásku, své odevzdání sebe sama až do krajnosti, odevzdání, které prochází pašijemi, které prochází i brutalitou utrpení a smrti a které dává smysl i těmto hrozným skutečnostem.

Kristus nám přišel dát pravé naplnění a štěstí života, které spočívá v lásce, v tom, že dovedeme zapomínat na sebe, v tom, že dovedeme dávat, že se dovedeme nasadit i obětovat, a tím napodobovat samotného Boha.